

Spekulationen til hurtigt at drive Kronen op til Pari, uden at der var noget virkelig Grundlag derfor i det indenlandske Prisniveau. Jeg nærer ikke denne store Frygt. Jeg tror, at i det lange Løb er det Forholdet mellem de to Prisniveauer, det indenlandske og det internationale, der bestemmer Kurserne, og for mig staar det saaledes, at der endnu er et ganske langt Stykke at gaa, inden vi faar Tilpasningen mellem disse tilvejebragt. Det er ogsaa et Faktum, at der er Tendens til Prisstigning i Udlandet, og det er et Faktum, at de løse Spekulationskapitaler er ved at drage sig bort baade fra det danske Valutamarked og fra det norske. Derfor tror jeg ikke, at den Fare, som for nogle har syntes saa stor, er til Stede i nævneværdigt Omfang, hvorimod jeg — alle Tings Usikkerhed taget med i Betragtning — ingenlunde er sikker paa, at det ikke kan blive nødvendigt at sætte ret stærke Kræfter ind — de Kræfter, som er stillet til Raadighed her i Loven — for at sikre den Kronekurs, vi er naaet til og for at hindre en ny svævende Tilstand for Kronen.

Jeg lægger megen Vægt paa, at det i Betænkningen er fastslaaet som alle Partiers Standpunkt, at den Guldindløselighed, som til sin Tid endeligt skal sikre Kronens Værdi, først kan indføres efter nogen Prøvetid, naar Priserne og Indtægtsniveauet nogenlunde er indstillet efter denne Værdi. Det er af meget stor Betydning, at denne Grundsandhed slaas fast, fordi der mange Steder ude omkring i Befolkningen er en vis Overtro paa, at Lovgivningsmagten suverænt kan bestemme disse Forhold, saaledes at hvis man f. Eks. nu, som det radikale Mindretal ønsker, fastsatte Kronens Værdi endeligt til en lavere Værdi end Guldpariteten, til den engelske Shillings Værdi, vilde man derved kunne komme ud over Usikkerheden og faa den endelige Stabilisering tilvejebragt, saa at sige med et Slag. Der rammes ved den enstemmige Udtalelse om dette Forhold en Pæl gennem en saadan Antagelse. Dette sætter jeg overmaade megen Pris paa. Jeg havde ønsket, saaledes som jeg udtalte ved første Behandling, at man, som det ogsaa var alle Partiers Mening, den Gang Valutaudvalget udstedte sin kendte Udtalelse i Slutningen af Juli i Aar, i selve Loven fastsatte Endemaalet for dansk Valutapolitik, der da efter min Mening kun kunde være Guldpariteten; men da der har vist sig Vanskeligheder herfor, har man fra mit Partis Side opgivet at stille Ændringsforslag i saa Henseende og foretrukket at faa det fastslaaet, som er en Kendsgerning, og som udtales i Betænkning-

gen, at det store Flertal er enig med Regeringen i, at Kronen i Pari maa være Maalet. Dette vil være langt gavnligere og give et langt korrektere Udtryk for det, der virkelig er det ganske overvejende Flertals Mening, end hvis vi fik stillet et Ændringsforslag om Guldpariteten som Endemaalet her i Tinget og dette af taktiske Grunde blev forkastet her. Langt bedre er det at faa fastslaaet det, som er Realiteten i denne Sag.

Jeg skal saa slutte med, idet jeg paa ny anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse, at sige, at alle Bestræbelser fra mit Partis Side vil gaa ud paa at søge den Tilpasning af det indenlandske Prisniveau til den internationale Kroneværdi, som er denne Sags Begyndelse og Ende, som er det afgørende vigtige i denne Sag, og jeg mener, at det er Lovgivningsmagts Pligt ikke at vige tilbage fra nogen Forholdsregel, som er i Stand til at bidrage til dette Maal, saafremt denne Forholdsregel er af en saadan Natur, at den ikke paa anden Maade virker undergravende for Landets Økonomi.

Lange: Naar jeg kan anbefale at stemme for det foreliggende Forslag til Ændringer i Valutaloven af 20. December 1924, er det ikke, fordi jeg eller mit Parti har forandret Anskuelse om denne Lov. Dette var jeg udførligt inde paa under Sagens første Behandling, og jeg skal derfor ikke gentage mine Udtalelser fra den Gang. Naar vi gaar med til disse Ændringer, er det, fordi vi, saaledes som Forholdene havde udviklet sig i Løbet af Sommeren, hvorved denne Lovs Rammer var blevet ganske sprængt, maatte mene, at Loven foruden de Mangler, som vi ikke havde været i Stand til at faa rettet, var kommet til at indeholde Mangler, som gjorde, at Usikkerheden var blevet endnu meget større, end den var i Forvejen, og at vi derfor, naar vi kunde bidrage til Ændringer i denne Lov, der skabte bedre Betingelser for Sikkerheden, maatte være med til at faa gennemført saadanne Ændringer. Derfor tog vi i Sommer Initiativet til Afholdelse af det Møde, paa hvilket vi rejste Kravet om, at Minimumskursen for Kronen forhøjedes, og at Valutakreditten stilledes til Nationalbankens Raadighed, ligesom vi kunde slutte os til Ønsket om, at Endemaallet for vor Valutapolitik blev endeligt fastslaaet. Under de Forhandlinger, der har været ført om Gennemførelsen af dette Forslag, opnaar vi en Forhøjelse af Minimumskursen. Vi opnaar, at Valutakreditten atter stilles til Nationalbankens Raadighed, og vi opnaar for det tredje, at Valutapolitikens